

Ihmisen oma voima ja evankeliumin voima

Mitä Raamattu opettaa aarteesta ja voimasta?

"Mutta tämä aarre on meillä saviastioissa, että tuo suunnattoman suuri voima olisi Jumalan eikä näyttäisi tulevan meistä", 2Kor.4:7.

Jumala on valinnut ihmiset oman voimansa todistajiksi. Mutta Jumalan voima ihmiselle ja ihmistä varten käsitetään paljolti väärin nykyisessä ihmiskeskeisessä kristillisyydessä. Olemme vain savea ja tomua verrattuna Jumalan kirkkauteen ja täydellisyyteen. Paavalin kirje Korinttolaisille 4. luku kertoo, että meissä saviastioissa oleva aarre on "Kristuksen kirkkauden evankeliumi" (jaa 4). Jumalan omina meidän ei tulisi julkituoda itseämme vaan totuutta (j.2), joka on Kristus (j.5). Tänä päivänä puhutaan paljon "Jumalan kirkkaudesta" samoin kuin "Jumalan läsnäolosta", joilla kummallakin tarkoitetaan karismaattisen liikkeen jumala/pyhä henki -kokemusta. Kyse ei kuitenkaan ensi sijassa ole kokemisesta vaan ymmärtämisestä. Jumalan kirkkauden tunteminen on Kristuksen evankeliumin, Jumalan Sanan tunteminen: omakohtainen omistaminen ja ymmärtäminen. Tämä on meidän aarteemme.

"Sen tähden me emme lannistu; vaan vaikka ulkonainen ihmisemme menehtyykin, niin sisällinen kuitenkin päivä päivältä uudistuu. Sillä tämä hetkisen kestävä ja kevyt ahdistuksemme tuottaa meille iankaikkisen ja määrättömän kirkkauden, ylenpalttisesti", 2Kor.4:16-17. Muutos (tai muutto, muuttaminen) saviastiasta Jumalan kirkkauteen (ajallisesta iankaikkiseen) ei ole Jumalalle halpa eikä meille helppo prosessi. Jeesus kuoli edestämme kantaen syntimme ristillä ja kärsien rangaistuksen meidän puolestamme. Jumala astui taivaasta alas syntiin langenneen ihmisen alennustilaan, eli meidän joukossamme ihmisruumiin rajoitusten ja kiusausten alaisena - kuitenkin ilman syntiä. Tämä synnitetön elämä uhrattiin meidän edestämme. Uskoontulo ei merkitse koetusten ja ahdistusten päättymistä. Saviastia on saviastia loppuun asti ja sen

muokkaaminen on Jumalan käsissä. Maailmassa olemme koetusten ja ahdistusten keskellä senkin tähden, että ymmärtäisimme täydellisen riippuvuutemme yksin Jumalasta ja Hänen voimastaan.

Jaak1:14: "Vaan jokaista kiusaa hänen oma himonsa, joka häntä vetää ja houkuttelee..." Ennen muuta meitä kiusaa oma itsemme, kun PH aina lisää paljastaa mitä me olemme. Meitä voi kiusata ja ahdistaa se, mitä heikkouksia ja huonouksia kohtaamme itsessämme, että olemme vain savea, maan tomua, josta Jumala loi ihmisen. On kaksi eri asiaa lukea siitä ja sitten vielä kokea, havaita, uskoa ja ymmärtää, että oikeasti näin on. Mutta Hep2:18 lohduttaa: "Sillä sentähden, että hän itse on kärsinyt ja ollut kiusattu, voi hän kiusattuja auttaa." Kristus auttaa silloinkin, kun itse itseämme kiusaamme.

Raamatun pyhien elämä todistaa samaa. Aabraham joutui äärimmäisen koetuksen eteen poikansa Iisakin kanssa. Hänen luottamuksensa Jumalaan oli kuitenkin vahvempi, kuin omat luonnolliset epäilyt ja pelot. Mooses näki epäoikeudenmukaisuutta ja päätti käyttää oman käden oikeutta maanmiestensä puolesta. Jumala johti hänet kuitenkin erämaahan 40 vuodeksi ennen kuin tuli hänen aikansa astua Egyptin faaraan eteen Israelin sorretun kansan edusmiehenä. Profetat, apostolit ja uskovat kaikkina aikoina - jokaisen kohdalla pätee sama: Uskomme koetellaan, puhdistetaan ja seulotaan uskonvaelluksemme aikana. Uskossa vaeltaminen ei ole paikallaan pysymistä vaan jatkuvaa eteenpäin kulkemista.

Ihminen ei oman voimansa avulla etene uskontiellä. Jeesuksen kanssa kirkastusvuorella olleet opetuslapset olisivat halunneet jäädä paikoilleen, koska heidän oli hyvä olla. Jos Jumala olisi sallinut heidän jäävän paikoilleen evankeliumi ei olisi levinnyt kansakuntien keskuuteen. Toisaalta ihmisen ja sitä kautta seurakunnan olemus on, että Jumalan pitää jatkuvasti puhdistaa meitä. Seurakunnan historia on täynnä kertomusta kuinka hengellisen totuuden ympärille muodostuu hengellinen liike ja kuinka tästä liikkeestä itsestään tulee keskeinen asia. Tai liikkeen perustajasta, julistajasta tai jostakin yksittäisestä opinkappaleesta tai asiasta tulee keskeinen osa liikettä.

Hengellinen kehitys pysähtyy. Ihmiskeskeinen sinänsä hyväkin toiminta voi himmentää Kristuksen kirkkauden koko kuvaa.

Evankeliumin voiman tilalle tulevat toiset asiat. Ihmisen oma voima astuu mukaan kuvaan.

Tänä päivänä olemme tilanteessa, jossa maailmallisuus ja sen menetelmät ovat sisällä herätysliikkeissä ja kirkkokunnissa. Erilaisten maailmasta matkittujen menetelmien kautta ihmiset pyritään saamaan mukaan toimintaan ja viihtymään – tämä ei ole raamatullinen seurakunnan tehtävä. Väärät opit ja väärä henki vaikuttavat salakavalasti. Ihmisspoliittinen valta-ajattelu toimii kristillisessä kulississa, kun kristityt kuvittelevat saavansa yhteiskunnallisen vaikutusvallan, joka lopulta tekee maailmasta kristillisen ilman Jeesuksen toista tulemusta (valtateologia).

Monet ovat omaksuneet kaikki oman liikkeensä opit ja perinteet absoluuttisina totuuksina vaikka ne olisivat vastoin Jumalan Sanan ilmoitustakin. Ihmisoppeja halutaan noudattaa ennen Sanaa, koska ei haluta kulkea eteenpäin. Oma asema, oma turvallisuuden tunne, oman joukon voima - kaikki ne lopulta ovat pettäviä tukia. Aika traagista on ajatella tekemänsä palvelusta Jumalalle, jos kuitenkaan niin ei ole. Senkin takia ei ole turhaa tutkia maailmassa vallitsevia, kristilliseksi mainittuja oppeja ja julistajien opetusta ja omaa suhdetta niihin. Ei siksi, että haluttaisiin painaa alas muita ihmisiä, tai oltaisiin sairaalloisen varovaisia kaiken suhteen, vaan muistaen, että Jumalan rakkaus toimii aina yhdessä vain totuuden kanssa. Ja totuus löytyy vain Kristuksessa, jotta keskeinen pysyisi keskeisenä ja hengellinen kasvumme voisi jatkua.

"Ettekö tiedä, että te olette Jumalan temppeli ja että Jumalan Henki asuu teissä?", 1Kor.3:16. Jumalan lupaus Pyhästä Hengestä toteutuu kohdallamme uskoontulon yhteydessä. Kun Jeesus oli maan päällä, Hän antoi sitoa itsensä ihmisruumiin rajoitukseen, aikaan, paikkaan ja lähellään oleviin ihmisiin. Pyhä Henki on henki ja läsnä joka hetki kaikkialla, kuten Jumala on. "Ja minä olen rukoiileva Isää, ja hän antaa teille toisen puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti, totuuden Hengen, jota maailma ei voi ottaa vastaan, koska se ei näe häntä eikä tunne häntä; mutta te tunnätte hänet, sillä hän pysyy teidän tykönänne ja on teissä oleva. En minä jätä teitä orvoiksi; minä tulen teidän tykönnne", Joh.14:16-18.

Kun Jeesus alkoi puhua opetuslapsilleen poismenostaan, nämä tunsivat jäävänsä yksin ja orvoiksi. He kulkivat ihmisruumiissa vaeltaneen

Jumalan yhteydessä kolmen vuoden ajan ja olivat riippuvaiset Hänestä. Ajatus jäädä ilman läsnäolevaa Herraa pelotti heitä. Jeesus vastasi tähän pelkoon lupaamalla lähettää toisen "puolustajan". Tämän kautta Jeesus itse tulisi olemaan läsnä opetuslasten elämässä kaiken aikaa. "Mutta kun hän tulee, totuuden Henki, johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen. Sillä se, mitä hän puhuu, ei ole hänestä itsestään; vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja tulevaiset hän teille julistaa. Hän on minut kirkastava, sillä hän ottaa minun omastani ja julistaa teille. Kaikki mitä Isällä on, on minun..." (Joh.16:13-15a). Pyhä Henki ei edusta itseään vaan Kristusta. Raamattu ei erota Pyhää Henkeä erikseen Kristuksesta omaksi Jumalaksi, jota meidän tulisi erikseen kutsua, palvoa, pyytää tai rukoilla. Pyhä Henki on yhtä Kristuksen ja Kristus Isän kanssa. Tämä yhteys on ristiriidaton ja täydellisesti pusossuinnussa oleva.

Kun vertaamme kolmiyheteisen Jumalan yhteyttä ihmisen kolminaisuuteen (henki, sielu ja ruumis) näemme eron syntiin langenneen ihmisen ja Jumalan välillä. Ihmisen kolminaisuus on ristiriitaista. Ruumiin, sielun ja hengen välillä ei ole täysin harmonista yhteyttä. Ruumiin halut ja himot vetävät meitä itsekkyteen ja synteihin, sielunmaailmassa valtaa pitävät tunteet toimivat monesti muiden kuin raamatullisten vaikutteiden pohjalta, henkemme taas janoaa totuutta ja yhteyttä Jumalaan. Jos annamme vallan ruumiin tai sielun tuntemuksille sammutamme hengen elämän. Oikea järjestys taas lupaa meille virvoitusta ja rauhaa sielulle ja ruumiille, kun vaellamme hengen mukaan.

Kun ymmärrämme oman kolminaisuutemme rikkinäisyyden, liitymme Paavalin rinnalle huudahtamaan, "Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?", Room.7:24. Silloin, kuten Paavalille, Jumalan armon ja sanomattoman hyvyyden ansiosta meille kirkastuu Kristuksen täydellisyys, joka luetaan meidän eduksemme Isän edessä. Tämän totuuden tuntemisen saa aikaan meissä asuva Pyhä Henki. Raamatullinen Pyhän Hengen täyteys ilmenee ennen muuta Jumalan armoon luottavana ja turvaavana uskona ja enentyvänä tietoisuutena Jeesuksen ristintyön merkityksestä. Pyhä Hengen vaikutus meissä on kirkastaa meille Kristuksen merkitystä.

Raamattu mainitsee Pyhän Hengen olevan Jumalan Henki ja Kristuksen Henki. Edellä luimme, että Hän on myös "totuuden Henki". Pyhää Henkeä ei sanota "totuudeksi" - Hän ei ole Totuus sillä Jeesus Kristus on Totuus. Tietenkin Pyhä Henki jumaluuden yhtenä persoonana - kuten heikosti asiaa kuvaamme - on yhtä

Totuuden kanssa. Koko yksi Jumala on Totuus ja tästä Totuudesta Kristus on meille kuva. Hän on "tie ja totuus ja elämä", Joh.14:6. Tie, joka johtaa Jumalan tykö. Totuus, jonka kautta opimme Jumalan ilmoittaman totuuden itsestämme ja Jumalasta. Elämä, joka on takuumme pääsystä iankaikkiseen elämään. Tähän kaikkeen ymmärrykseen meitä johtaa Raamatun Pyhän Henki.

Paljon puhutaan "Pyhän Hengen voimasta" ja monet aikamme kristityt etsivät ja odottavat jotakin tunnettavaa ja koettavaa voimaa ja sen kautta saatavia kokemuksia. Kuitenkaan Raamattu ei puhu Pyhän Hengen erityisestä voimasta vaan opettaa, että Pyhä Henki kirkastaa meille Jumalan voiman. Tämä voima on ilmaistu mm. Room.1:16: "Sillä minä en häpeä evankeliumia; sillä se on Jumalan voima, itse kullekin uskovaalle pelastukseksi, juutalaiselle ensin, sitten myös kreikkalaiselle." Ja 1.Kor.1:18 sanotaan: "Sillä sana rististä on hullutus niille, jotka kadotukseen joutuvat, mutta meille, jotka pelastumme, se on Jumalan voima."

Evankeliumi on Jumalan voima ja koska Pyhä Henki on osa kolmiyhteistä, ristiriidatonta Jumalaa, Hänen kirkastamansa voima on evankeliumi. Pyhä Henki ei tuo itseään esille omana voimanaan. Liioin meissä ei ole Jumalan voimaa itsessämme. 2Kor.4:7 painottaa, että meidän saviastioissamme on aarre, me olemme osalliset pelastuksesta Jeesuksen kautta. Voima ei ole meidän vaan Jumalan. Voima on meidän ulkopuolellamme - se ei tule meistä emmekä voi sitä omistaa tai siitä määrätä. Pyhä Henki kirkastaa meille tuon voiman ja Hänen kauttaan tulemme siitä tietoiseksi. Pelastumme sen kautta ja Pyhän Hengen vaikutuksesta meille annetaan voima ja viisaus todistamiseen.

Kun etsimme vain "voimaa" ja "vaikutuksia" emme etsi Kristusta ja olemme tottelemattomat Sanalle. Voimme kokea omistavamme "voiman", "voitelun" tms., jonka kautta vaikutamme ihmisiin ja hallitsemme tilanteita. Mutta kaikki voima ei ole Jumalasta, eikä Hän halua meidän esiintyvän ihmisten edessä ikään kuin meillä itsellämme olisi voima tehdä ihmeitä. Voima on Kristuksen kirkkauden evankeliumi, jota me julistamme heikkoudessamme. Voima, jonka Jumala meille uskoo on tämän evankeliumin todistaminen. Jeesus on minut pelastanut ja siitä Hengen oikea täyteys sisimmässäni todistaa. Olen saanut syntini anteeksi ja voin kutsua Jumalaa Isäkseni. Jos Jumala sen ohessa näkee hyväksi parantaa tai tehdä jonkin ihmeen, Hän voi niin tehdä. Mutta meidän halumme nähdä niitä tai tehdä niitä ei

vaikuta Jumalaan niin, että Hän vain meidän mieliksemme toimisi.

Missä muussa voisikaan olla Jumalan voima kuin Hänen Sanassaan? Meille evankeliumi on Raamattuun kirjoitettu ja sieltä puhuttu sana. Pelkkänä ihmisten sanana ja kirjoituksena sillä ei olisi ihmiselämää muuttavaa voimaa. Pyhä Henki tekee Jumalan Sanan eläväksi, "...hän näyttää maailmalle todeksi synnin ja vanhurskauden ja tuomion", Joh.16:8. Hän tuomitsee meidän luopumuksemme Jumalasta ja saattaa meidät kokemaan itsemme kurjiksi syntyisiksi. Tässä onkin oikean Jumalan voiman vaikutus: Se tekee meidät ihmiset itsessämme heikoiksi. Se saattaa meidät Jumalan edessä avuttoman lapsen asemaan. Se painaa alas meidän inhimilliset kuvitelmamme itsestä.

Kun Pyhä Henki kirkastaa meille Jumalan voiman, evankeliumin merkityksen, siitä tulee meille voima uudestisyntyä Jumalan lapsiksi: "Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä", Joh.1:12. Uskoontulon hetkellä otamme vastaan Pyhän Hengen, joka todistaa Kristuksen olevan meidän elämämme ja kirkkaudemme ja voimamme. Pyhä Henki ei tee meitä "henkikeskeisiksi", vaan Kristuksesta tulee elämämme keskeinen asia. Saviastiassa ei ole voimaa itsessään. Mutta meillä on aarre. Emme löydä emmekä saa raamatullista voimaa Sanan ulkopuolisista lähteistä vaikka ne näyttäisivät kuinka oikeilta ja jumalallisilta. Raamatun malli on, että pieni vääryys johtaa suureen vääryyteen, pieni harha johtaa suureen harhaan ja "vähäinen hapatus hapattaa koko taikinan".

Ihmiselämään kuuluu osana, että erehdymme, meillä ei ole riittävä tietoa ja siksi saatamme mennä harhaan asioissa, teemme matkaa puutteellisina ja vajavaisina eikä meillä itsessämme ole mitään millä voisimme kurssiamme ohjata. Mutta Jumala on uskonut ja antanut meille Sanansa ohjaamaan meitä. Hän osoittaa jos olemme eksyneet ja johdattaa takaisin Sanan tielle. Eikä vain ohjaa vaan myös lohduttaa ja rohkaisee. Monet pitävät kiinni omista tai jonkun profeetaksi korottamansa "ilmestystiedosta", näyistä ja kokemuksista haluamatta alistaa niitä Sanan auktoriteetin tutkittavaksi. Kaikesta tällaisesta uskonnollisen hengen paulasta Jumala haluaa meidät säästää. Hengelliseen elämään kuuluu erottamattomana osana itsensä tutkiminen, mutta ei itsekidutuksena eikä oman menneisyyden jatkuvana kaivelemisena. Terve tapa on koetella omia uskomuksia ja toimintoja Jumalan Sanalla – ja kun havaitsee poikkeamia emme ala puolustella itseämme Jumalalle vaan olemme yhtä mieltä Hänen kanssaan.

"...kun Pyhä Henki tulee teihin, niin te saatte voiman, ja te tullette olemaan minun todistajani... aina maan ääriin saakka", Apt.1:8. Pyhä Henki tuli ensimmäisenä helluntaina. Hänen voimansa on Kristuksen evankeliumi. Hän kirkastaa meille evankeliumissa olevan voiman ja antaa meille rohkeuden todistaa siitä. Voima on annettu todistamiseen, opettamiseen, Kristuksesta kertomiseen. Se ei ole elämistä jossakin mystisessä yliluonnollisessa ja kuvittelussa olotilassa vaan ihmisen elämää. Monen päämäärä on päästä yhteyteen yliluonnollisen kanssa. Yliluonnolliset kokemukset eivät todista kokemuksen antajasta. Koska Jumala tietää vaarat, jotka sellaista etsijää uhkaavat, Hän on sitonut oman ilmoituksensa selvästi ja varmasti yhteen asiaan: Kristuksen persoonaan. Hän on lihaksi tullut Sana ja Hänestä kirjoitettu Sana, VT ja UT, todistavat.

Jumalan Sana ja suhteemme siihen tekee eron oikean ja väärennöksen välillä. "Jeesus sanoi heille: 'Ettekö te siitä syystä eksy, kun ette tunne kirjoituksia ettekä Jumalan voimaa?'" Mar.12:24. Jumalan ilmoitus ei erota Jumalan voimaa kirjoituksista. Väärin ymmärrettyinä saatamme kuvitella kirjoitusten olevan ikään kuin yksi osa ja voima toinen osa Jumalan ilmoitusta. Jos "voima", "ihme" ja "merkit" jollakin tavoin esiintyvät niin saatamme pitää niitä todisteena Jumalan läsnäolosta vaikka toiminta ja julistus ei alistukaan Sanan auktoriteettiin. Tämä on yksi niistä harhoista, jotka vaikuttavat eksyttävästi kristillisyyteen. Julistaja voi puhua Kristuksesta, mutta samalla toimia niin, että itse nostaa tai antaa muiden nostaa itseään toisten yläpuolelle. Jumalan Sanaa, Kirjoituksia lainataan omaan korvasyhyyn ja voimaa haetaan Sanan ulkopuolelta käyttäen mallina okkultismia ja idän uskontoja. Kun joku menetelmä "toimii" se otetaan käyttöön.

Kun monilla ei-raamatullisilla ja liikemaailmasta lainatuilla sekä ihmisen psyykeen vaikuttavilla menetelmillä saadaan ihmisiä kokoon, niin miksei niitä sitten voitaisi käyttää apuna Jumalan valtakunnan työssä? On virhe kuvitella, että se mikä toimii seurakunnan ulkopuolisissa liikkeissä voitaisiin valjastaa Jumalan asian puolesta toimivaksi voimaksi. Voiman takana on aina sen lähde. Jumalan voima ei toimi siellä missä Häntä ei tunneta eikä haluta tunnustaa. Meidän omaksi varjelukseksimme Jumala on määrännyt oman voimansa Sanan yhteyteen. Voima ja kirjoitukset ovat yhtä. Jumalan voima on Sanassa, Kristuksessa, yksin Hänen evankeliumissaan. Pyhä Henki toimii Sanassa ja Sanan kautta. Jumalan voima = Jumalan Sana = Hengen miekka = Kristus = evankeliumi.

Hengen lahjat eivät ole meidän omaisuuttamme vaan Jumalan armon ilmausta Hänen seurakuntansa rakentamiseksi. Aidosti Sanaan perustavien kristittyjenkin välillä on näkemuseroja ns. armolahjoista. Sen ei tulisi antaa häiritä. Jos Kristus on keskeisellä sijalla, niin nämä käsityserot eivät tule erottavaksi tekijäksi. Pääasia on, että armolahjat on annettu seurakunnalle "työkaluiksi" rakentamaan seurakuntaa ja sen todistusta Herrasta. Aitojen lahjojen tarkoitus on kirkastaa Kristusta seurakunnassa ja seurakunnalle. Kirkastaa Hänen evankeliuminsa, Hänen työnsä edestämme niin puhtaana ja vapaana kaikista inhimillisistä vaikutteista kuin mahdollista. Mitä enemmän annamme arvoa Sanalle sitä paremmin se on mahdollista.

Jumalan antamat lahjat eivät toimi meidän huvitukseksimme.

Ne eivät kehota meitä itsekkäästi ja kovaäänisesti vaatimaan oikeuksiamme kaiken Luojalta.

Ne eivät kiinnitä mieltämme maalliseen rikkauteen, kunniaan ja valtaan - ei edes valtaan seurakunnan keskellä.

Ne eivät korota ketään ihmistä, eivät silloinkaan kun koemme ihmisen olevan Hänen tahdossaan.

Ne eivät saa meitä juoksemaan ihmisauktoriteettien perässä ja varauksetta ahmimaan kaikkea opetusta vain siksi, että opettaja on suosittu.

Ne eivät korota Pyhää Henkeä vaan yksin Kristusta.

Ne eivät hajota totuutta haluavien yhteyttä vaan vahvistavat sitä.

Ne eivät rakenna maailmanlaajuista suurkirkkoa.

Ne eivät saa meitä tuntemaan itseämme "jumaliksi" eivätkä maailmanvaltaajiksi.

Aito Pyhän Hengen toiminta ja Hänen lahjansa saavat meidät tuntemaan saviastiamme heikkouden ja pienuuden. Mutta samalla kirkastuu Jumalan suuruus ja sen aarten merkitys, joka saviastiamme on uskottu. Tulemme täysin riippuvaiseksi Kristuksesta. Koemme olevamme ansiottomia palvelijoita, itsessämme ilman voimaa. Silloin tulemme osalliseksi Hänen voimastaan ja tajuamme Hänen evankeliuminsa suuruuden. Meille tulee halu palvella Herraa ja Hänen seurakuntaansa niillä lahjoilla, jotka Hän meille uskoo. Emme halua esittää itseämme vaan koemme oman sisäisen tyhjyytemme ilman Häntä. Haluamme Hänen täyttävän meidät, jotta voimme tuoda esille itsemme sijasta Hänet. Emme halua vallita muita mutta palvella ja auttaa toinen toistamme lisääntyvässä määrin totuuteen ja valoon, joka kirkkaana loistaa Kristuksen Sanasta.

Juhani Aitomaa